

stred. Detta bidrog i sin mån till att han kom att sakna själfbehärskning och själfkritik.

Benkt Lidner (född 1757, † 1793), »de ömma känslornas skald», är den förnämste representanten för denna tids känslodikt i vårt land; han är målsman och i visst afseende offer för den strömning, som med Rousseau (och Goethes Werther) oinskränkt afgudade den naturliga *känslan* och satte den såsom enda ledstjärnan för allt mänskligt görande och låtande. I lif och diktning var han emellertid utan styrsel och sans; hans rika begåfning fick icke sin rätta växt. Grunddraget i hans diktning är elegiskt, men han rent af frossar i sin sorg. Redan under studieåren uppställde han satsen: »I tårar vällust», och denna tanke besjälar såväl hans diktning som hans lif. Han sjöng:

»Ej efter namnet skald jag ärelysten far,
min enda stolthet är, att jag ett hjärta har.»

Lidner förenade med detta sitt otyglade känslösvärmeri en rik fantasi. I praktfulla verser lämnar han ömsom djupt rörande, ömsom häftigt uppskakande skildringar, hvilka emellertid icke sällan sakna plan och ordning. I Lidners skaldskap såväl som i hans lif låg det något brutet och halft. Man har träffande liknat honom själf och hans diktning vid eolsharpan, som än förnimmes i de ljufvaste toner, än i de mest hjärtslitande klagoljud, men som osjälfständigt drifves till båda af vindarnas tillfälliga ankomst, styrka och växling.

Hans bästa, mest kända alster, på sina ställen något af det sublimaste i svensk poesi, är *Grefvinnan Spastaras död*. Detta poem skildrar i en dystert präktig lyrik en sann händelse, som inträffat i Messina år 1783: en skön, tjugutvårig grefvinna, hvilken själf nyss räddats ur